

by nalézacím soudem zjištěné výroky obžalované opodstatňovati pobuřování proti demokraticko-republikánské formě státu.

Pokud jde o subjektivní stránku, vyhledává se ke skutkové podstatě přečinu obžalované za vinu kladeného zlý úmysl, a to úmysl vyvolati v jiných osobách nepřátelský stav a náladu proti demokraticko-republikánské formě státu. Podle toho je napadený rozsudek na omylu, vyslovuje v tomto směru právní názor, že tu bylo třeba úmyslu směřujícího k vybízení a podněcování posluchačů k tomu, by pomáhali republiku rozvracet. Uvádí-li posléze rozsudek, že obžalovaná hájila pouze slovy nehledanými v zápalu řečnickém a rozčilení program komunistické strany, která není spokojena s dnešní politickou formou státu a hlásá boj proti republice, dlužno k tomu poznamenati, že uplatňování politického přesvědčení smí se díti jen takovým způsobem, by bylo vyloučeno střetnutí se s pozitivními normami platných trestních zákonů. Pobuřovala-li obžalovaná proti demokraticko-republikánské formě státu ve zlém úmyslu, jehož je podle uvedeného třeba ke skutkové podstatě přečinu podle §u 14 čís. 1 zákona na ochranu republiky, nemůže skutečnost, že tím hájila program komunistické strany, ničeho měniti na trestnosti jejího jednání. Bylo tudíž odůvodněné zmateční stížnosti vyhověti, rozsudek jako zmatečný zrušiti a, ježto v něm a jeho důvodech nejsou zjištěny všechny skutečnosti, jež jest při správném použití hmotného práva položiti za základ rozhodnutí — rozsudek nezjišťuje, zda směřovaly výroky obžalované k tomu, by v jiných osobách byly vyvolány nepřátelský stav a náladu proti demokraticko-republikánské formě státu, neobírá se otázkou, zda byly prostředky obžalovanou použité co do formy a obsahu objektivně způsobilé vyvolati onen duševní stav v jiných osobách, a nezjišťuje, zda obžalovaná jednala ve zlém úmyslu, jehož je tu podle shora uvedeného potřebí, — věc vrátiti soudu prvě stolice, by o ní znova jednal a rozhodl (§ 288, odstavec druhý čís. 3 tr. ř.).

Čís. 2618.

Skutek byl spáchán veřejně, byl-li spáchán před více, t. j. nejméně dvěma lidmi.

Pokud jest podle §u 122 a) tr. zák. veřejnosti vůbec zapotřebí, jest dána již tím, že čin mohl býti jinými postřehnut (všeobecnou přístupností místa, kde se čin stal); stačí, že čin byl spáchán na silnici.

Trestnost rouhání se Bohu nelze omeziti na případy, v nichž byly svědky skutku osoby takového náboženského smýšlení, že i ty mohou býti činem pohoršeny; stačí abstraktní možnost onoho nebezpečí.

(Rozh. ze dne 13. ledna 1927, Zm II 397/26.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zavrhl po ústním líčení zmateční stížnost obžalovaného do rozsudku krajského soudu v Novém Jičíně ze dne 26. srpna 1926, pokud jím byl stěžovatel uznán vinným zločinem rušení náboženství podle §u 122 a) tr. zák., mimo jiné z těchto

d ů v o d ů:

Pokud jde o důvod zmatečnosti podle čís. 9 písm. a), nenapadá stížnost závěr, že zjištěný projev jest rouháním se Bohu, ani závěr, že obžalovaný jednal ve zlém úmyslu podle §u 1 tr. zák., nýbrž namítá toliko, že nelze přes to vše v projevu spatřovati zločin podle §u 122 a) tr. zák., protože projev byl učiněn v polích, v době večerní, když lidé v polích nepracovali, nikdo nebyl na blízku, jen z daleka šel četník a proto nemohlo z projevu povstati pohoršení. Námitka neobstojí. Pokud jest podle §u 122 a) tr. zák. veřejnosti vůbec zapotřebí, dána jest již tím, že čin mohl býti jinými postřehnut, tedy všeobecnou přístupností místa, kde se čin stal, a nezáleží na tom, zda tu byla veřejnost kvalifikovaná, totiž konkrétní nebezpečí, že skutek mohl býti pozorován větším počtem lidí individuálně neurčitých. Veřejným, všeobecně přístupným místem jest i okresní silnice, na které obžalovaný podle rozsudkového zjištění projev učinil. Nehledě k tomu, byl projev slyšen svědky H-ou a L-em, tedy dvěma osobami, a okolnost, že skutek byl spáchán před více, t. j. nejméně dvěma lidmi, staví trestní zákonník zásadně a důsledně na roveň veřejnému jeho spáchání. Jako druh zločinů, dotýkajících se společně bezpečnosti ve veřejných opatřeních (§ 56 tr. zák.), jest rušení náboženství v podstatě rušením náboženského míru ve státě. Účelem §u 122 tr. zák. jest arciť zabezpečení obecného míru ve věcech náboženských oproti projevům a skutkům, jímž jsou nemile dotčeny a mohou býti pohoršeny náboženské city při nejmenším příslušníků určité církve nebo náboženské společnosti zákonem uznané. Zakazuje-li však zákon v §u 122 a) rouhání se Bohu, předpokládá povšechně, že jím může býti ohrožen onen právní statek. Stačí abstraktně nebezpečí, dané povahou skutku, aniž záleží na tom, zda tu bylo i konkrétní nebezpečí pohoršení právě oněch osob, jež rouhání se Bohu postřehly nebo postřehnouti mohly. Ani účel, ani doslov a smysl ustanovení §u 122 a) tr. zák. neposkytují opory pro názor, že jest účinnost jeho omezení na případy, v nichž byly svědky skutku osoby takového smýšlení náboženského, že i v nich může vzejíti ze skutku pohoršení. Než, nehledíc k tomu, že stížnost tímto svým názorem vnáší do skutkové podstaty zločinu rouhání se Bohu znak jí cizí, není rozsudkem zjištěno, že svědci, kteří projev obžalovaného slyšeli, jsou smýšlení nábožensky indiferentního. Ani ve spisech není poukazů na takové smýšlení svědků. Svědek L. se v té příčině vůbec nevyslovil a svědek H. udal jen, že projevem nebyl pohoršen, poněvadž si řekl, že si obžalovaný není vědom toho, co zpívá. Stížnost jest bezdůvodnou a byla proto zavržena.

Čís. 2619.

Tisková novela (zákon ze dne 30. května 1924, čís. 124 sb. z. a n.).

I obžalovaný z přestupku §u 6 zákona může se dovolávat důkazu pravdy a beztrestnosti podle §u 4 zákona.

Zmatek čís. 9 b) §u 281 tr. ř. předpokládá kladný nebo záporný výrok o beztrestnosti ve smyslu §u 4 zákona.